

VAERT WEL

Op een mooie zomervalavond in de West-Vlaamse Mandelstreek stegen er reuzenzuchten uit het Varenpark op. Op de middenstip van het grote gazon kwam een enorme paddenstoel langzaam overeind, alsof hij uit een diepe slaap ontwaakte. Er prijkten twee verfpotten op de luchtballon, met erboven de slogan AAN DE LIJN... KLEUR... START! Verspreid over het park troepten duiven en mensen samen.

‘Niet morsen met die verf!’

‘Ha ha ha!’

Hoeveel keer had de vaste bemanning in de mand dat al niet gehoord?

De mensen in het Varenpark werden poppetjes; de luchtballon een stip, die weldra uitgegomd werd.

Francine van de verf- en kleuradviesfirma Colorado checkte *a lighter ship aboard*: een picknickmand in de ballonmand. Alles was er. Over een halfuur zouden ze met z’n vijven picknicken, hoog boven in het zwerk. Johan Debal, de echte ballonvaarder en eigenaar van het luchtschip, ontkurkte alvast een fles Prosecco. Hij overhandigde de passagiers, de recent verkozen Mandelprinses en haar twee eredames, ieder een plastic bekertje. (Ooit lieten dronken medevaarders hun glas ter aarde neer, gevolgd door een lege fles – met verstrekkende gevolgen voor vluchtverantwoordelijke Johan Debal. Sindsdien heerste het plastic in de mand).

De eerste en de tweede eredame waren niet alleen boos op elkaar, maar ook stikjaloers op de verkozene. Het was eergisteren een turbulente verkiezingsnamiddag en –avond geweest. Toen de prijzen uitgedeeld werden, scheelde het geen haar of er braken zowel op als naast het podium schermutselingen onder de diverse volgelingen uit. De lokale pers had de grootste moeite om een interessante sfeerfoto te nemen, laat staan een interview te hebben met een van de drie: ook de winnares was namelijk volledig over haar toeren. De Mandel, een in de loop der tijden teloorgegaan riviertje dat gaandeweg tot Midden-West-Vlaams riool gedegradeerd was, kreeg waar hij recht op had: een onwelriekende Drievuldigheid die elkaar het licht in de ogen niet gunde.

‘Gezondheid.’

‘Santé.’

‘Hm.’

Er heerste een verstikkende, zelfs onheilspellende sfeer in de mand hoog boven de Mandel, die zich nu ondergronds een weg zocht door West-Vlaamse bodem. De beklemmendste vraag was: wie gooit er hier eerst wie uit?

'O, krabsla!' riep Francine. 'Wie wil straks krabsla?'

'Ik eet geen vis.'

't Zal wel van die namaak zijn.'

'Er is ook zalm en heilbot. De broodjes zien er eh... kiplekker uit.'

'Santé meisjes, op de verkiezing!'

'Pff... '

'Ja... '

'Noem jij dat een verkiezing?'

'Kijk: we naderen Iseghem.'

'Moet er geen ballast overboord gegooid worden?'

'Jullie hebben precies wat kiespijn hé?'

'Ja: niet content?'

'Zij daar... !'

'En jij dan! Met je tante Pollewop in de jury!'

'O ja? En je nonkel Dré dan met zijn stom begeleidingsorkest! Doorgestoken kaart!'

'Moest dat per se... met dat waterpologedoe? Zo zonder water, verdomme?'

'Hadden we wel door hoor!'

'Iedereen kan zo zijn hobby op het toneel brengen!'

'Wie heb je daarvoor moeten pijpen?'

'Meisjes! Meisjes! Gezondheid! We varen boven Iseghem nu!'

'Je zou er beter uit springen.'

'Ben jij content met dat lint? Een jaar lang? Amai!'

'Hiér moest dat lint hangen! Om mijn... '

De eerste eredame sprong naar voren en rukte aan het overwinningslint van de Mandelprinses. Haar bekertje stuiterde over de bodem van de mand.

'... mijn schouder!'

'Hela!'

'Kutwijf!'

'Jij bent maar tweede eredame hé, tietloze teef! Af!'

'Ik zal je door dat lint laten gaan, bitch!'

'Waah! Ze kent Engels!'

'Ik was eerst met de Mandelmove!'

'Afgekeken van tv!'

'Jij pikte het van mij!'

'En jij van haar!'

'Niet waar!'

'Niks heb je zelf gedaan!'

'Ah! Nee?! En wat heeft nonkel Dré dan allemaal niet gedaan voor jou?! Hé??'

'WIE WIL KRABSLA?'

‘Blijf van mij!’

‘Je scheurt het nog, tuitkoe!’

Johan Debal stond met open mond op de prinsessen toe te kijken. Francine probeerde de gemoederen te bedaren en jongleerde ondertussen met lege, halfvolle en gesneuvelde plastic bekertjes.

‘Meisjes! Meisjes!!’

De olijke verfpotten van de sponsorende firma Colorado zeilden nu boven het platteland rond het stadje Iseghem. Francine kreeg midscheeps een elleboogstoot toen ze in een broodje krabsla hapte. Ze plooide voorover van de pijn.

‘Ik heb het horen kraken!’ (Johan, ontzet).

‘Godvermilaaarde... !!’

Francine gooide haar broodje weg.

‘Waar zijn we?’

‘Boven Iseghem-Bosmolens.’

‘Ah! Een bos! Dat valt zacht!’

‘Maar... !’

‘Hupla!’

‘Hop!’

‘En hops!’

Francine, getraind door ettelijke jaren lang ettelijke verfpotten te versjouwen, kiepte de ene na de andere Mandelkut met een snelle duw tussen hun tieten annex judogreep overboord, drie in getal.

‘EN NU KRABSLA!’

‘Maar hieronder is geen bos!’ stamelde Johan Debal.

‘Het waren ook geen echte verkiezingen’, repliceerde Francine grimmig. ‘En de Mandel is een ondergrondse riool geworden. Ze zijn door hun ruzie door de mand gevallen. Jij was getuige.’

Johan Debal knikte verbijsterd en nam een grote hap uit een broodje heilbot.